

Új mesejátékot kínál gyermekeknek és felnőtteknek a Komáromi Jókai Színház

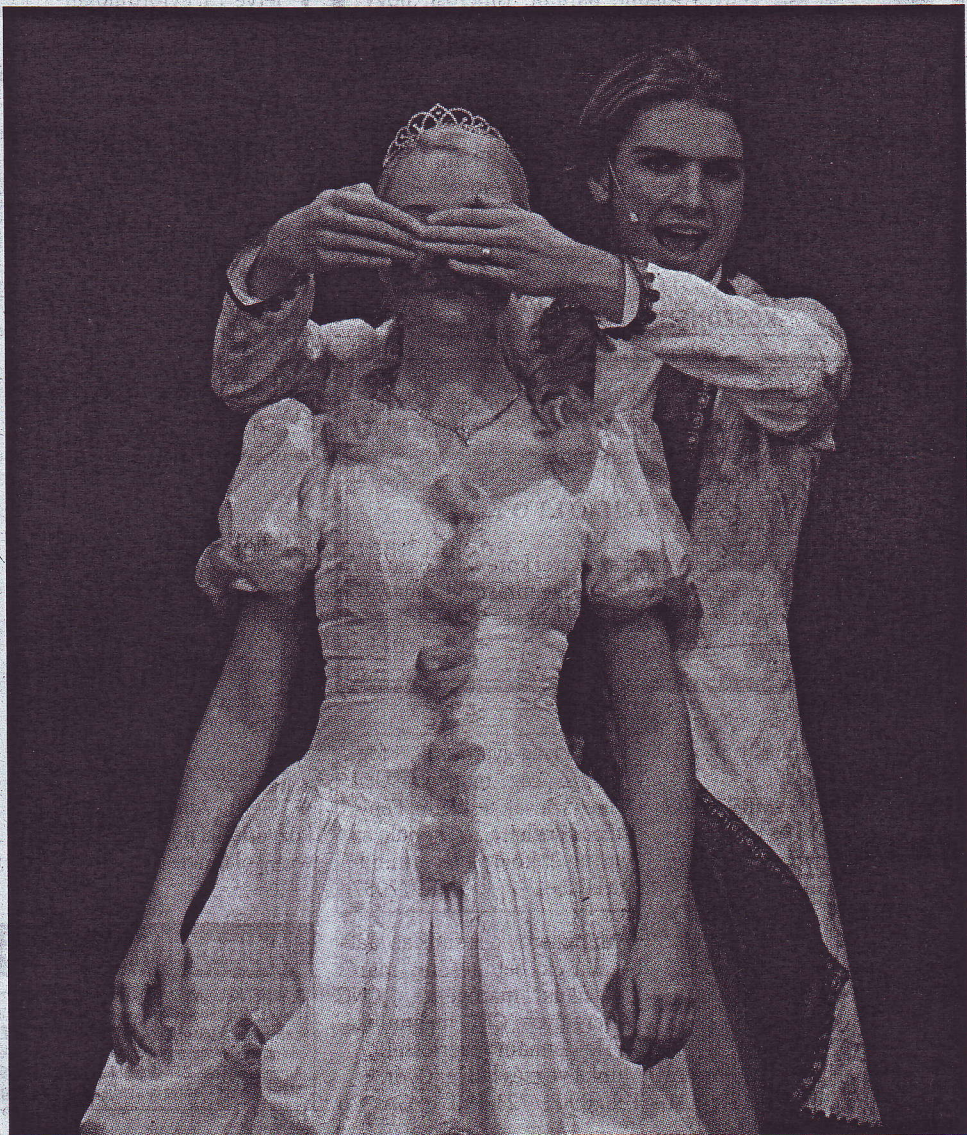
Színházi karácsonyi ajándék

Bevallom, kissé sokáig húztam-halasztottam ennek a színházi jegyzetnek a megírását. Magam sem tudom, miért. Túloznék, ha azzal érvelnék, hogy nincs mit hozzáfűznöm. Akkor sem mondanék igazat, ha általános lustaságra hivatkoznék. Ha pedig azt mondanám, hogy azért nem írtam eddig róla, mert nem tetszett, és nem akarom feddéssel illetni egy gyermekprodukció alkotóit, akkor meg egyenesen hazudnék.

KISS PÉNTEK JÓZSEF

Na, de ma egy közösségi oldalon kaptam egy üzenetet, amelyben az előadás egyik gyerekszereplője egyenesen számon kéri a kritikát, mondván, naponta „lesi” az Új Szót, s hogy ő a rosszat is elviseli, csak legyen már valami. Na, akkor most. Most lesz „a valami”...

Gyermekelőadást készíteni a lehető legnagyobb felelősség, hiszen a holnap potenciális nézőjét köti magához a Színház, ha izgalmas, ha érdekes; vagy riasztja el mindörökre. S ezen már csak az tud rontani, amikor az adott korosztály számára egyáltalán nem alkalmas előadásra tömegesen betereleik a diákokat.

Diótörő herceg és Mária hercegnő (Kálmár Gergely m.v és Tar Renáta E.J.I.-öszöndíjas)

(Dömötör Ede felvétele)

Aki nem hiszi, járjon utána. Érdemes lenne egyszer egy felmérést készíteni: ebben a témakörben...

Pille Tamás mindhárom Jókai Színház-beli rendezése olyan színes, látványos/szép gyerekelőadás, amely ráadásul mindig tartalmaz olyan pluszértékeket, amelyek nem csak a szemnek, de a gyermek lelkének is észrevétlen, (sic!) pillékönnyű (és ez az egyik legnagyobb erénye) gyógyítója. Mert a gyermeklelkekre is ráfér a szépség- és jószágflastrom mostanában. Ha visszatekintünk, a Háy János egy minden részletében izgalmas, a szó legnemesebb értelmében vehető gyermekrevü látszatát keltve ajándékozott meg minket zeneirodalmunk egyik gyöngyszemének felhőtlen élvezetével. A második, a Süsü, a sárkány volt. Ez inkább az ismert és szeretett tévéfeldolgozás színpadi változataként szórakoztatott minden korosztályt. Akkor másfél éves unokám például azonnal „színházértő/elemző rajongóvá válva” énekelte Süsü belépőjét...

Na, és ez, a mostani; a Diótörő pedig egyenesen elbűvölő szépséggel viszi el a kis (és felnőtt) nézőket a halhatatlan

mesék világába. Ernst Theodor Amadeus Hoffmann klasszikusának eme színpadi adaptációjának, sok más mellett, az a legnagyobb és elvitathatatlan erénye, hogy egyetlen előadáson belül, a lehető legemészthetőbb formában tálalja a színpadi megjelenési forma számos szegmensét: a klasszikus színesi játékkal formált karakterek mellett, találkozunk benne Pjotr Iljics Csajkovszkij zenéjével és a táncművészettel is. A klasszikus balettetűdtől, a dalbetéten át, a stilizált orosz-tánccal és bábjátszással bezárólag szinte minden színpadi megjelenési formáig. Micsoda pompás kínálat ez. Ráadásul mértékkel adagolva. El-eljátszadozva olykor a mérték és a giccs lehetvékony függönyének ideodalebbentésével. Példa erre rögtön a nyitó utcakep: milyen gyönyörű, sóhajtunk fel a kivilágított ablakok és a hóesésben vonuló árvaházi gyerekek láttán... Vagy a csipkepalota egyszerűen megoldott, mégis hiteles milióje... Az egész előadás, amellet, hogy sokszínű és sok műfajú, mindvégig méltó a gyermeki rácsodálkozással. S ezt csak olyan alkotóművész képes megeleveníteni, akinek lelkében, képzeletvilá-

gában ott lakik, ott él gyermeki énye. Ráadásul vannak hozzá szakmai eszközei és megfelelő arányérzéke, hogy mindent olyan desszertként tálalja, amely nem üli meg a gyermeki lelket... Hanem éppen ellenkezőleg: amolyan lelki „bifidusz eszenzisz”.

Varsányi Mari (Nagymama), Németh István (Nagypapa) karaktere maga a tökéletes mesenagyszülőök tökéletes mintája. Kedves egyszerűségükkel magával ragadó a színpadi jelenlétük. Bernáth Tamást (Bernát nagybácsi) mostanában nem kényeztetni el a színház erőteljes szerepekkel, de lám; a kicsiből is lehet közepeknél jelentősebbet alkotni. A szereppel való névazonosság nem a „nomen est omen” következménye csupán; mindenesetre nagyon szép alakítás. Na, és a gyermekszereplők! Nekem Édes Livel (Marika) s Aranyosi Zsoltal (Frici) sikerült látnom a nyilvános főpróbát, mert erre kaptam bebocsátást. (Úgy hallottam, a másnapi bemutaton is ők játszottak. A másik szereposztásban Schlar Gréta, illetve Hégl Bence játsszák ezeket a szerepeket.) Mindkét gyermekszereplő hitelesen volt jelen a nem is mindig könnyen

megoldható színesi feladattal járó jelenetekben. Diótörő herceg szerepére Kalmár Gergelyt szerződtette a színház. Nem akarok itt „ízetlenkedni”, se megbántani senkit, de szerintem hitelesebb lenne az álom, ha nem ennyire „klasszikusan eszményi széplegényt” álmodna magának Marika, hanem valami „húsabb-vérebber” herceget. Ez persze csak részben színeszalkati kérdés, rendezői fel fogásé is. Tar Renáta ugyanakkor nagyon is hiteles, kedves és bájos Mária hercegnője minden gyermeki lelket azonosulásra csábított. Majorfalvi Bálint, Pille Tamás, Holocsy Krisztina, Hajdú László játéka mind-mind az előadás egy-egy szép színfoltja. Na, és a táncosok, a két balettművész: Jessica Leona Carolla és Csuja Gergely (én velük láttam, de a balerina szerepe lekettőzött; a másik hölgy Yuka Asai).

Nagy élmény volt, igazi káracsonyi előajándék, amely az ünnepek utánra is tartogat meglepetéseket minden gyerek és felnőtt néző számára. Nem csak nosztalgikus emlékidézést. Annál jóval többet. Mondhatni, szellemi desszert. Falni nem kell, de megkóstolni mindenképpen érdemes.

63. évfolyam 294. szám 7. oldal 2010. dec.